

[Josef Andersson.]

Udsigterne for Beskæftigelsen i den nærmeste Tid er saaledes meget usikre, og en Forringelse af Understøttelserne under disse Forhold vilde ikke kunne undgaa at føles som en Uretfærdighed.

I Lighed med, hvad der af mit Partis Ordfører i det andet høje Ting er gjort gældende under denne Sags Behandling, vil jeg, saaledes som Forholdene ligger for Tiden, mene, at det havde været mest rigtigt og naturligt, om Lovanordningerne af 20. Marts var blevet forlænget til 1. April 1946, men da der ikke har kunnet opnaas Enighed herom, vil jeg med disse Bemærkninger paa mit Partis Vegne anbefale de foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling og hurtig Vedtagelse i det høje Ting.

Nielsen-Man: Jeg beklager, at det viser sig nødvendigt igen at forlænge disse Love uændret. Under Behandlingen i September Maaned af de Lovforslag, der forlængede Ordningen af 20. Marts i Aar, henstillede jeg til den daværende Arbejds- og Socialminister at fremskynde Udarbejdelsen af den Afløsningslov, som jeg og mange mener, det er nødvendigt at faa gennemført, og fremskynde den paa en saadan Maade, at vi ikke igen umiddelbart før de gældende Bestemmers Udløbstid skulde staa i en lignende Situation og være nødt til at forlænge en Lov, skønt der er visse uheldige Forhold knyttet til den. Nu er Forholdet det, at der i det Folketingsudvalg, som er nedsat til Behandling af de af den højtærede Arbejds- og Socialminister fremsatte Forslag om Afløsning for de paagældende Love, er stillet en Række Spørgsmaal, som man ønsker besvaret, før man kan tage Stilling til Lovforslagene. Det har derfor vist sig nødvendigt paa ny at forlænge disse Love. Jeg beklager dette og kan ikke se Nødvendigheden af at stille Spørgsmaal, som jeg vil gaa ud fra, at Spørgerne selv allerbedst er i Stand til at besvare.

Ved Behandlingen af de foreliggende Lovforslag, der altsaa kun angaar en yderligere Forlængelse, er der ikke Grund til at komme ind paa dybtgaaende principielle Betragtninger angaaende de Problemer, som knytter sig til hele dette Spørgsmaal; ellers vilde der saa sandt kunne gaa lang Tid med at debattere det. Jeg vil kun gerne gøre den Bemærkning til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, Hr. Josef Andersson, at jeg kan ikke give ham Ret i, at de Aarsager, der i sin Tid gav Anledning til Genemførelsen af Lovanordningerne af 20.

Marts 1945, stadig er til Stede. Jeg ved, at visse Forhold vanskeliggør fuld Beskæftigelse, men trods dette har vi dog ingen særlig stor Arbejdsløshed i Betragtning af Aars-tiden, sammenlignet med Arbejdsløsheden under mere normale Forhold. Den særlige Aarsag, som var til Stede i Foraaret, nemlig det Ønske, man fra alle Sider havde om, at de arbejdsløse og arbejdsfordelte Arbejdere ikke skulde være henvist til at søge Arbejde paa tyske Arbejdspladser — det var den væsentligste Aarsag —, er afgjort ikke til Stede nu. Jeg kan heller ikke give det ærede Medlem Ret i, at det kan opfattes som ubetinget uretfærdigt nu at nedsætte Understøttelsen, selv om jeg indrømmer, at det ikke er det allerbedste Tidspunkt for en Nedsættelse af Arbejdsløshedsunderstøttelsen og Statens Bidrag til de Arbejdere, der er paa Arbejdsfordeling. Jeg ser meget vel, at det er en vanskelig Tid paa Aaret, og derfor kan jeg ogsaa gaa med til den forholdsvis kortvarige Forlængelse paa 1½ Maaned, som der er Tale om, men jeg vil meget henstille til den højtærede Arbejds- og Socialminister og andre, som har med disse Forhold at gøre, at man i Løbet af denne Tid, hvori der nu igen ydes Respit, søger at tilendebringe Overvejelserne, saa at vi ikke til Foraaret, naar Efterspørgselen efter Arbejdskraft sætter ind og nødvendigt Arbejde skal udføres, skal staa i den Situation, at der nok findes Arbejdskraft, men den er bare ikke til Raadighed for Arbejdsmarkedet.

Med disse Bemærkninger skal jeg til-lade mig at anbefale de to foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling og hurtig Genemførelse i det høje Ting.

Bouet: Da Forslaget om Ændringer i Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring stadig ligger i Folketingsudvalget og ikke er blevet færdigbehandlet, er det ganske naturligt, at man, da Bestem-melsen om Arbejdsfordeling udløber den 15. December, maa gaa til en midlertidig Forlængelse; der vilde jo ellers fremkomme et Hul, indtil den nye Ordning blev vedtaget. Man maa gaa ud fra, at Folketingsudvalget inden for den nye Tidfrist har faaet de nødvendige Oplysninger og kan enes om at klare Problemerne.

Der er sikkert ingen i dette høje Ting, som ikke ønsker, at de arbejdsløse skal have en Tilværelse, saa at de kan eksistere, men i Bestemmelsen om Ydelse af $\frac{4}{5}$ af Løn-nen til arbejdsfordelte — og for øvrigt ogsaa til arbejdsløse — ligger der en stor Fristelse for Arbejderne til ikke at være